

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

25 iunie 2009*

În cauza C-14/08,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 68 CE de Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nr. 5 de San Javier (Spania), prin decizia din 3 ianuarie 2008, primită de Curte la 14 ianuarie 2008, în procedura

Roda Golf & Beach Resort SL,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul A. Rosas, președinte de cameră, domnii J. Klučka, U. Lõhmus, doamna P. Lindh și domnul A. Arabadjiev (raportor), judecători,

avocat general: domnul D. Ruiz-Jarabo Colomer,
grefier: domnul R. Grass,

* Limba de procedură: spaniola.

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Roda Golf & Beach Resort SL, de E. López Ayuso, abogada;

- pentru guvernul spaniol, de domnul J. López-Medel Bascones, în calitate de agent;

- pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek, în calitate de agent;

- pentru guvernul german, de domnul M. Lumma și de doamna J. Kemper, în calitate de agenți;

- pentru guvernul elen, de doamna S. Chala, în calitate de agent;

- pentru guvernul italian, de domnul R. Adam, în calitate de agent, asistat de doamna W. Ferrante, avvocato dello Stato;

- pentru guvernul leton, de doamnele E. Balode-Buraka și E. Eihmane, în calitate de agenți;

- pentru guvernul maghiar, de domnul G. Iván, în calitate de agent;

- pentru guvernul polonez, de domnul M. Dowgielewicz, în calitate de agent;

- pentru guvernul slovac, de domnul J. Čorba, în calitate de agent;

- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii V. Joris și F. Jimeno Fernández, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 martie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 16 din Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială (JO L 160, p. 37, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 161).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei acțiuni introduse la Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 5 de San Javier (Judecătorul de Primă Instanță și de Cercetare Judecătorească nr. 5 din San Javier) de către Roda Golf & Beach Resort SL (denumită în continuare „Roda Golf”) cu privire la refuzul grefierului acestei instanțe de a comunica, în lipsa unei proceduri judiciare, unor destinatari stabiliți în Regatul Unit și în Irlanda, un act notarial de comunicare și de punere în întârziere prin care se constata rezoluțiunea unilaterală, de către Roda Golf, a 16 contracte de vânzare imobiliară încheiate între aceasta și fiecare dintre destinatarii menționați.

Cadrul juridic

Dreptul comunitar și dreptul internațional

- 3 Printr-un act din 26 mai 1997, Consiliul Uniunii Europene a întocmit, în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană (articolele K-K.9 din Tratatul privind Uniunea Europeană au fost înlocuite prin articolele 29 UE-42 UE), Convenția privind notificarea și comunicarea în statele membre ale Uniunii Europene a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (JO C 261, p. 1).
- 4 Această convenție nu a intrat în vigoare. În măsura în care textul acesteia a fost o sursă de inspirație pentru Regulamentul nr. 1348/2000, nota explicativă a aceleiași convenții (JO 1997, C 261, p. 26) a fost evocată în cadrul preambulului aceluiași regulament.
- 5 Regulamentul nr. 1348/2000 reglementează notificarea și comunicarea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială.

6 Considerentul (2) al acestui regulament prevede:

„Buna funcționare a pieței interne impune necesitatea de a îmbunătăți și accelera transmiterea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială în scopul notificării sau al comunicării.”

7 Potrivit considerentului (6) al acestuia:

„Eficiența și celeritatea acțiunilor judiciare în materie civilă presupun ca transmiterea actelor judiciare și extrajudiciare să se efectueze în mod direct și prin mijloace rapide între autoritățile locale desemnate de statele membre. [...]”

8 Articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1348/2000 prevede că „[f]iecare stat membru desemnează funcționarii publici, autoritățile sau alte persoane, denumite în continuare «autorități de origine», care au competența să transmită actele judiciare sau extrajudiciare ce urmează să fie notificate sau comunicate într-un alt stat membru”. În temeiul articolului 23 alineatul (1) din regulamentul menționat, statele membre comunică această informație Comisiei Comunităților Europene, care o publică în Jurnalul Oficial.

9 Din comunicările efectuate de Regatul Spaniei în conformitate cu articolul 23 menționat (JO 2001, C 151, p. 4, și C 202, p. 10) rezultă că, în Spania, autoritățile de origine sunt Secretarios Judiciales (grefieri) ai diferitelor Juzgados (instanțe unipersonale) și Tribunales (instanțe colegiale).

- 10 Articolul 16 din Regulamentul nr. 1348/2000, care figurează în capitolul III din acesta, intitulat „Acte extrajudiciare”, prevede:

„Actele extrajudiciare pot fi transmise în vederea notificării sau a comunicării într-un alt stat membru în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament.”

- 11 Articolul 17 litera (b) din acest regulament prevede alcătuirea unui repertor al actelor ce pot fi notificate sau comunicate în temeiul prezentului regulament.

- 12 Acest repertor alcătuiește anexa II la Decizia 2001/781/CE a Comisiei din 25 septembrie 2001 de adoptare a unui manual al autorităților de destinație și a unui repertor de acte care pot fi notificate și comunicate în temeiul Regulamentului nr. 1348/2000 (JO L 298, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 4, p. 3, rectificări în JO 2002, L 31, p. 88, și JO 2003, L 60, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia 2007/500/CE a Comisiei din 16 iulie 2007 (JO L 185, p. 24). Acesta conține informațiile furnizate de statele membre în conformitate cu articolul 17 litera (b) din Regulamentul nr. 1348/2000. În ceea ce privește Spania, se indică printre altele că, „[î]n privința actelor extrajudiciare care pot fi notificate, este vorba despre documente extrajudiciare care provin de la o autoritate publică competentă pentru a proceda la notificări în temeiul legii spaniole”.

- 13 Regulamentul nr. 1348/2000 a fost înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului nr. 1348/2000 (JO L 324, p. 79), aplicabil integral de la 13 noiembrie 2008.

- 14 Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială stabilește un mecanism de cooperare administrativă care permite notificarea sau comunicarea unui act prin intermediul unei autorități centrale. Articolul 17 din această convenție este consacrat notificării și comunicării actelor extrajudiciare.
- 15 În conformitate cu articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1348/2000, acesta are întâietate asupra dispozițiilor conținute în Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965.

Dreptul național

- 16 Legea 1/2000 de procedură civilă (Ley 1/2000, de Enjuiciamiento Civil) din 7 ianuarie 2000 (BOE nr. 7 din 8 ianuarie 2000, p. 575, denumită în continuare „LEC”) stabilește la articolele 223 și 224 regimul aplicabil deciziilor care provin de la un grefier al unei instanțe civile după cum urmează:

„Articolul 223. Măsurile de organizare

1. Grefierii au obligația să adopte măsurile de organizare de natură să asigure respectarea procedurii prevăzute de lege.

2. Măsurile de organizare includ enunțarea obiectului lor, numele grefierului emitent, data și semnătura grefierului.

Articolul 224. Revizuirea măsurilor de organizare

1. Sunt nule de drept măsurile de organizare adoptate cu privire la aspecte care, potrivit legii, trebuie să fie soluționate prin măsuri de administrare a procesului, prin decizii interlocutorii sau prin hotărâre.

2. În afara cazurilor menționate la alineatul precedent, măsurile de organizare pot fi de asemenea anulate la cererea părții prejudiciate prin acestea în cazul în care încalcă o dispoziție legală sau reglementează aspecte care, potrivit prezentei legi, trebuie să fie soluționate prin măsuri de administrare a procesului luate de un judecător.

3. Acțiunea menționată la alineatul precedent este examinată și soluționată potrivit modalităților prevăzute pentru acțiunea în retractare.”

17 În ceea ce privește acțiunea în retractare la care se referă articolul 224 din LEC, articolul 454 din aceasta prevede:

„Lipsa unei căi de atac împotriva ordonanței pronunțate cu privire la acțiunea în retractare

Cu excepția cazurilor susceptibile să facă obiectul unei plângeri, ordonanța pronunțată cu privire la acțiunea în retractare nu poate face obiectul niciunei acțiuni, fără a aduce atingere posibilității de a invoca din nou aspectul care face obiectul acțiunii în retractare într-o eventuală acțiune împotriva deciziei definitive.”

- 18 Potrivit articolului 455 din LEC, deciziile interlocutorii ale Juzgados de Primera Instancia sunt susceptibile de apel, cu condiția ca acestea să fie „definitive” sau ca „legea să prevadă această posibilitate în mod expres”.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 19 La 2 noiembrie 2007, Roda Golf, societate de drept spaniol, a solicitat grefierului instanței de trimitere să transmită în temeiul Regulamentului nr. 1348/2000 către autoritățile de destinație competente din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și din Irlanda 16 scrisori adresate unor destinatari stabiliți în aceste două state membre. Scrisorile respective aveau ca obiect rezoluțiunea unilaterală a unor contracte de vânzare de bunuri imobile care fuseseră încheiate între această societate și destinatarii menționați. Din cuprinsul lor nu rezultă nicio legătură cu o procedură judiciară în curs.
- 20 Astfel cum reiese din dosarul transmis Curții de instanța de trimitere și astfel cum a arătat reclamanta din acțiunea principală în cadrul observațiilor sale, aceasta a încheiat, în fața unui notar din San Javier, un act de comunicare și de punere în întârziere, înregistrat sub nr. 111 în protocolul notarial, în care se solicită acestuia din urmă să comunice actul menționat prin intermediul grefierului, autoritate competentă potrivit comunicării efectuate de Regatul Spaniei în conformitate cu articolul 23 din Regulamentul nr. 1348/2000.
- 21 Grefierul instanței de trimitere a refuzat să transmită actul în cauză în acțiunea principală pentru motivul că respectiva comunicare nu ar avea loc în cadrul unei proceduri judiciare și nu ar intra, așadar, în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1348/2000.
- 22 Roda Golf a formulat o acțiune împotriva acestei decizii la instanța de trimitere. Această societate a arătat în special că, în conformitate cu Regulamentul nr. 1348/2000, actele extrajudiciare pot să fie comunicate în lipsa unei proceduri judiciare.

23 În aceste condiții, Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 5 de San Javier a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Comunicarea unor acte strict extrajudiciare intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1348/2000 [...] în cazul în care aceasta este efectuată între persoane private care utilizează mijloacele materiale și de personal ale instanțelor Uniunii Europene și reglementarea europeană fără a iniția nicio procedură judiciară?
- 2) În domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1348/2000 intră exclusiv cooperarea judiciară între statele membre în cadrul unei proceduri judiciare în curs [articolul 61 litera (c) CE, articolul 67 alineatul (1) CE și articolul 65 CE, precum și considerentul (6) al Regulamentului nr. 1348/2000]?”

Cu privire la competența Curții

24 Comisia invocă două excepții de necompetență a Curții cu privire la întrebările adresate. În primul rând, aceasta arată că decizia pe care instanța de trimitere urmează să o pronunțe în acțiunea principală va constitui o hotărâre definitivă împotriva căreia se va putea formula apel, în conformitate cu articolul 455 din LEC. De aceea, trimiterea preliminară ar fi inadmisibilă, întrucât, potrivit articolului 68 CE, numai instanțele naționale ale căror hotărâri nu sunt supuse niciunei căi de atac pot adresa Curții întrebări preliminare în cadrul titlului IV din partea a treia din Tratatul CE.

25 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 68 CE, în cazul în care se invocă o chestiune privind interpretarea actelor adoptate de instituțiile Comunității Europene în temeiul titlului IV menționat în fața unei instanțe judecătorești naționale ale cărei hotărâri nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, instanța

judecătorească respectivă, în cazul în care consideră necesară o hotărâre în acest sens pentru a se pronunța, cere Curții să hotărască în legătură cu acea chestiune.

26 Întrebările adresate în prezenta procedură privesc interpretarea Regulamentului nr. 1348/2000. Având în vedere că acest regulament a fost adoptat de Consiliu în temeiul articolului 61 litera (c) CE și al articolului 67 alineatul (1) CE, care figurează în partea a treia titlul IV din Tratatul CE, articolul 68 CE este, așadar, aplicabil în cazul de față.

27 În aceste condiții, numai o instanță națională ale cărei hotărâri nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern poate solicita Curții să hotărască în legătură cu o chestiune de interpretare a regulamentului menționat.

28 În această privință, la punctul 41 din concluzii, avocatul general a relevat o anumită eterogenitate a jurisprudenței spaniole cu privire la posibilitatea de a introduce o cale de atac împotriva unei decizii precum cea pe care instanța de trimitere urmează să o pronunțe în acțiunea principală. Deși Comisia citează în această privință anumite decizii naționale interlocutorii prin care s-a admis o astfel de posibilitate, nu este mai puțin adevărat că există nu numai o jurisprudență contrară, ci și o controversă doctrinară în această privință, având în vedere că o parte a doctrinei neagă faptul că poate fi formulată o cale de atac în cadrul unei astfel de proceduri.

29 Or, nu revine Curții sarcina de a tranșa această controversă. În cazul de față, instanța de trimitere a indicat în cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare că decizia pe care urmează să o pronunțe în acțiunea principală va fi irevocabilă.

30 Prin urmare, se impune să se respingă prima excepție de necompetență invocată de Comisie.

- 31 În al doilea rând, Comisia consideră că instanța de trimitere este sesizată nu cu un litigiu, ci cu un „dosar nejudiciar”. Prin urmare, Curtea nu ar fi competentă să se pronunțe asupra întrebărilor adresate, din moment ce acestea sunt formulate într-o ipoteză în care instanța națională acționează în calitate de autoritate administrativă și nu exercită funcții jurisdicționale.
- 32 Din dosarul trimis Curții rezultă că întrebările preliminare au fost adresate în cadrul unei acțiuni în retractare formulate împotriva refuzului unui grefier de a proceda la comunicarea actului din acțiunea principală. În cadrul acestei acțiuni, singura parte din procedură este reclamanta din acțiunea principală.
- 33 În această privință, trebuie să se amintească faptul că articolul 234 CE, care este aplicabil titlului IV din partea a treia din Tratatul CE în temeiul articolului 68 CE, nu condiționează sesizarea Curții de caracterul contradictoriu al procedurii în cursul căreia instanța națională formulează o întrebare preliminară (a se vedea Hotărârea din 17 mai 1994, Corsica Ferries, C-18/93, Rec., p. I-1783, punctul 12).
- 34 Cu toate acestea, din articolul 234 CE menționat rezultă că instanțele naționale au competența să sesizeze Curtea numai dacă există un litigiu pendinte pe rolul acestora și dacă sunt chemate să se pronunțe în cadrul unei proceduri destinate să se finalizeze printr-o decizie cu caracter jurisdicțional (a se vedea Ordonanța din 18 iunie 1980, Borker, 138/80, Rec., p. 1975, punctul 4, Ordonanța din 5 martie 1986, Greis Unterweger, 318/85, Rec., p. 955, punctul 4, Hotărârea din 19 octombrie 1995, Job Centre, C-111/94, Rec., p. I-3361, punctul 9, și Hotărârea din 14 iunie 2001, Salzmann, C-178/99, Rec., p. I-4421, punctul 14).
- 35 Astfel, în situația în care acționează în calitate de autoritate administrativă, fără a trebui ca, în același timp, să soluționeze un litigiu, nu se poate considera că organismul de trimitere exercită o funcție jurisdicțională. Această situație se regăsește, de exemplu, în cazul în care acesta se pronunță asupra unei cereri de înscriere a unei societăți într-un registru în conformitate cu o procedură care nu are drept obiect anularea unui act care aduce atingere unui drept al solicitantului (a se vedea Hotărârile citate anterior Job Centre, punctul 11, și Salzmann, punctul 15, precum și Hotărârea din 15 ianuarie 2002,

Lutz și alții, C-182/00, Rec., p. I-547, punctul 14; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea din 16 decembrie 2008, Cartesio, C-210/06, Rep., p. I-9641, punctul 57).

36 În schimb, un tribunal sesizat cu un apel formulat împotriva deciziei unui tribunal inferior însărcinat cu ținerea unui registru, care respinge o asemenea cerere de înscriere, apelul având ca obiect anularea acestei decizii despre care se susține că aduce atingere unui drept al solicitantului, este sesizat cu soluționarea unui litigiu și exercită o funcție jurisdicțională (a se vedea Hotărârea Cartesio, citată anterior, punctul 58). Prin urmare, într-o asemenea situație, tribunalul care se pronunță în apel trebuie, în principiu, să fie considerat o instanță competentă să adreseze Curții o întrebare preliminară în temeiul articolului 234 CE (a se vedea printre altele, pentru asemenea situații, Hotărârea din 15 mai 2003, Salzmann, C-300/01, Rec., p. I-4899, Hotărârea din 13 decembrie 2005, SEVIC Systems, C-411/03, Rec., p. I-10805, Hotărârea din 11 octombrie 2007, Möllendorf și Möllendorf-Niehuus, C-117/06, Rep., p. I-8361, precum și Hotărârea Cartesio, citată anterior).

37 Această jurisprudență se poate transpune în speță. Dacă se poate considera că grefierul sesizat cu o cerere de notificare sau de comunicare a unor acte judiciare sau extrajudiciare în temeiul Regulamentului nr. 1348/2000 acționează în calitate de autoritate administrativă fără a trebui ca, în același timp, să soluționeze un litigiu, nu aceasta este situația unei instanțe chemate să se pronunțe asupra acțiunii formulate împotriva refuzului acestui grefier de a proceda la notificarea sau la comunicarea solicitată.

38 Astfel, obiectul unei astfel de acțiuni este anularea refuzului menționat, despre care se pretinde că aduce atingere unui drept al solicitantului, și anume dreptul de a obține notificarea sau comunicarea anumitor acte în modalitățile prevăzute de Regulamentul nr. 1348/2000.

39 În consecință, instanța de trimitere este sesizată cu un litigiu și exercită, așadar, o funcție jurisdicțională.

- 40 Împrejurarea că grefierul face parte din structura organizațională a instanței de trimitere nu poate să pună în discuție această concluzie. Astfel, împrejurarea menționată nu are incidență asupra naturii jurisdicționale a funcției pe care o exercită instanța națională în cadrul acțiunii principale, având în vedere că procedura respectivă are ca obiect anularea unui act despre care se pretinde că aduce atingere unui drept al solicitantului.
- 41 Prin urmare, a doua excepție de necompetență invocată de Comisie trebuie să fie de asemenea respinsă.
- 42 Curtea este, așadar, competentă să răspundă la întrebările adresate.

Cu privire la întrebările preliminare

- 43 Prin intermediul celor două întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă notificarea și comunicarea unor acte extrajudiciare în lipsa unei proceduri judiciare, atunci când sunt efectuate între persoane private, intră în domeniul de aplicare al regulamentului menționat.

Observație introductivă

- 44 Cu titlu introductiv, se impune să se stabilească dacă noțiunea „act extrajudiciar” în sensul articolului 16 din Regulamentul nr. 1348/2000 este o noțiune de drept comunitar sau, dimpotrivă, o noțiune de drept național.

45 Potrivit guvernelor spaniol, ceh, german, elen, leton, maghiar și polonez, conținutul noțiunii de act extrajudiciar trebuie să fie stabilit în funcție de dreptul fiecărui stat membru. Acestea arată că Regulamentul nr. 1348/2000 lasă statelor membre sarcina de a decide dacă actele extrajudiciare pot fi notificate sau comunicate și, în caz afirmativ, care sunt acestea. Guvernele menționate se referă, în această privință, la articolul 17 litera (b) din acest regulament, care prevede, ca modalitate de aplicare a acestuia din urmă, întocmirea unui repertor al actelor care pot fi notificate sau comunicate, subliniind că acest repertor stabilește liste ale unor astfel de acte al căror conținut variază în funcție de statele membre.

46 Trebuie să se amintească faptul că Regulamentul nr. 1348/2000 are ca obiect îmbunătățirea și accelerarea transmiterii între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială în scopul notificării sau al comunicării. Cu toate acestea, regulamentul respectiv nu își propune să definească în mod precis și uniform noțiunea de act extrajudiciar.

47 În temeiul articolului 17 litera (b), acest regulament lasă Comisiei sarcina de a alcătui, în colaborare cu statele membre, un repertor care să menționeze actele ce pot fi notificate sau comunicate. Acest repertor enunță, în partea sa introductivă, că informațiile astfel comunicate de statele membre nu au decât o valoare indicativă. Conținutul acestuia demonstrează totuși că statele membre, sub controlul Comisiei, au definit într-un mod divers actele care, în opinia lor, pot fi notificate sau comunicate în temeiul regulamentului menționat. Cu toate acestea, în pofida existenței repertorului menționat, rezultă că noțiunea „act extrajudiciar”, în sensul articolului 16 din Regulamentul nr. 1348/2000, trebuie să fie considerată o noțiune de drept comunitar.

48 Astfel, obiectivul Tratatului de la Amsterdam de a crea un spațiu de libertate, securitate și justiție, conferind astfel Comunității o dimensiune nouă, și transferul, din Tratatul UE către Tratatul CE, al regimului care permite adoptarea de măsuri care intră în domeniul cooperării judiciare în materiile civile cu o incidență transfrontalieră atestă voința statelor membre de a fixa astfel de măsuri în ordinea juridică comunitară și de a consacra astfel principiul interpretării lor autonome (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, Leffler, C-443/03, Rec., p. I-9611, punctul 45).

- 49 În plus, opțiunea formei regulamentului, mai degrabă decât cea a directivei propuse inițial de Comisie (a se vedea JO 1999, C 247 E, p. 11), demonstrează importanța pe care legiuitorul comunitar o acordă caracterului direct aplicabil al dispozițiilor Regulamentului nr. 1348/2000 și aplicării uniforme a acestora (Hotărârea Leffler, citată anterior, punctul 46).
- 50 Prin urmare, noțiunea „act extrajudiciar” în sensul articolului 16 din Regulamentul nr. 1348/2000 este o noțiune de drept comunitar.

Cu privire la domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1348/2000

- 51 În ceea ce privește problema dacă notificarea și comunicarea unor acte extrajudiciare în lipsa unei proceduri judiciare intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1348/2000, guvernele spaniol și slovac arată că, pentru ca un document să poată fi considerat un act extrajudiciar, ar trebui să existe o legătură concretă fie cu o procedură judiciară în curs, fie cu inițierea unei astfel de proceduri.
- 52 Roda Golf, guvernele german, elen, italian, leton, maghiar și polonez, precum și Comisia susțin opinia contrară.
- 53 În această privință, trebuie să se arate că articolul 61 litera (c) CE este baza legală a Regulamentului nr. 1348/2000. Această dispoziție permite să fie adoptate, pentru a crea treptat un spațiu de libertate, securitate și justiție, măsuri menționate la articolul 65 CE. Aceste măsuri, care intră în domeniul cooperării judiciare în materiile civile cu o incidență transfrontalieră, urmăresc printre altele, în conformitate cu articolul 65 CE menționat, să îmbunătățească și să simplifice sistemul de notificare și de comunicare transfrontalieră a actelor judiciare și extrajudiciare în măsura necesară bunei funcționări a pieței interne.

54 De asemenea, considerentul (2) al Regulamentului nr. 1348/2000 prevede că buna funcționare a pieței interne impune necesitatea de a îmbunătăți și de a accelera transmiterea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială în scopul notificării și al comunicării.

55 Articolul 65 CE și Regulamentul nr. 1348/2000 urmăresc astfel să instituie un sistem de notificare și de comunicare intracomunitar ce are ca finalitate buna funcționare a pieței interne.

56 Având în vedere această finalitate, cooperarea judiciară menționată în cuprinsul acestui articol și în regulamentul respectiv nu poate să se limiteze numai la procedurile judiciare. Astfel, această cooperare se poate manifesta atât în cadrul unei proceduri judiciare, cât și în lipsa unei astfel de proceduri în măsura în care cooperarea menționată are o incidență transfrontalieră și este necesară pentru buna funcționare a pieței interne.

57 Spre deosebire de ceea ce susțin guvernele spaniol, polonez și slovac, faptul că în cuprinsul considerentului (6) al Regulamentului nr. 1348/2000 se face referire numai la eficiența și la celeritatea acțiunilor judiciare nu este suficient pentru a sustrage din domeniul de aplicare al acestui regulament orice act care nu a intervenit în cadrul unei proceduri judiciare. Astfel, acest considerent nu se referă decât la unul dintre corolarele obiectivului principal al regulamentului respectiv. Menționarea, în cuprinsul acestui considerent, a actelor extrajudiciare în contextul acțiunilor judiciare trebuie, așadar, să fie înțeleasă în sensul că notificarea și comunicarea unui astfel de act poate să fie solicitată în cadrul unei proceduri judiciare.

58 În plus, actul în cauză în acțiunea principală, transmis grefierului instanței de trimitere în scopul comunicării, a fost întocmit de un notar, astfel cum rezultă la punctul 20 din prezenta hotărâre, și constituie, ca atare, un act extrajudiciar în sensul articolului 16 din Regulamentul nr. 1348/2000.

- 59 În ceea ce privește preocupările exprimate de guvernele spaniol și polonez, și anume că o concepție largă a noțiunii de act extrajudiciar ar impune o sarcină excesivă prin raportare la resursele instanțelor naționale, trebuie să se sublinieze că obligațiile în materie de notificare și de comunicare care decurg din Regulamentul nr. 1348/2000 nu revin în mod necesar instanțelor naționale. Astfel, desemnarea autorităților de origine sau a autorităților de destinație care, potrivit articolului 2 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat, pot fi „funcționarii publici, autorități sau alte persoane” este de competența statelor membre. În consecință, acestea din urmă sunt libere ca, în scopul notificării și al comunicării unor acte judiciare sau extrajudiciare, să desemneze ca autorități de origine sau ca autorități de destinație alte autorități decât instanțele naționale.
- 60 Pe de altă parte, notificarea sau comunicarea prin intermediul autorităților de origine sau a autorităților de destinație nu este singura modalitate de notificare sau de comunicare prevăzută de Regulamentul nr. 1348/2000. Astfel, articolul 14 din acesta autorizează statele membre să efectueze notificarea sau comunicarea direct prin poștă persoanelor care au reședința într-un alt stat membru. Astfel, majoritatea statelor membre acceptă un astfel de mod de notificare sau de comunicare. Pe de altă parte, în conformitate cu articolul 15, acest regulament nu aduce atingere notificării sau comunicării directe prin intermediul funcționarilor publici, al autorităților sau al altor persoane competente din statul membru de destinație. În conformitate cu articolul 16 din regulamentul menționat, aceste două dispoziții sunt aplicabile notificării sau comunicării actelor extrajudiciare.
- 61 Prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebările adresate în sensul că notificarea și comunicarea, în lipsa unei proceduri judiciare, a unui act notarial precum cel în cauză în acțiunea principală intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1348/2000.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 62 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu

privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Notificarea și comunicarea, în lipsa unei proceduri judiciare, a unui act notarial precum cel în cauză în acțiunea principală intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2002 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială.

Semnături